

Puntea

Vasile Alecsandri

Șoapta nopții se aude suspinând încetisor;
Arborii prin întuneric dau un freamăt sunător,
Și deodată Aurora se ivește radioasă,
Ca un ochi ce se deschide sub o geană luminoasă.

Dulce, veselă, rozie, scumpă ca un vis iubit,
Ea-și ia zborul peste lume de la mândrul răsărit
Și întâlnește-n a sa cale o copilă cosânzeană
Ce-i scăldată în năvalnic și-n sân poartă odoleană.

S-a oprit copila tristă pe o punte de stejar,
Plânsu-i lin pe sân îi cade ca un scump mărgăritar;
Iar pâraul de la maluri smulgând floare după floare,
Le depune cu șoptire lângă albele-i picioare.

„De ce plângi? îi zice-o rază pe-a ei frunte strălucind.
Tu ești jună, ești menită să trăiești, să mori iubind;
Pentru tine-orice durere trebuie ca să se curme...
Nouri sunt ce nu fac umbră și dureri ce nu lasă-urme.”